

A globális elit új diktatúrája: a kommunista liberalizmus

A globális pénzügyi elit, amelyet deep state-nek, azaz mélyállamnak is neveznek – s amelynek kinyújtott ökle, de nem az egyetlen fontos szereplője Soros György - az informális hatalmát alapvetően a folyamatosan, exponenciálisan növekvő, brutális mértékű pénzügyi forrásainak köszönheti. Ez, az elsősorban pénzügyi-gazdasági elit hálózatosan terjeszkedik és gyakorol befolyást más – így politikai, kulturális, tudományos stb. – szférákra, s ami a leginkább aggasztó, a nemzetállamokra is.

A gigacégek és a nemzetállamok erőviszonyaiban 2000-ben következett be a drámai fordulat: az amerikai Institute for Policy Studies kimutatta, hogy a nagy cégek jövedelmeinek és a nemzetállamok GDP-jének összehasonlításában a világ legnagyobb száz gazdasága közül immáron 51 gigacég található, s negyvenkilenc nemzetgazdaság. A felmérés megmutatta, hogy az olyan cégek, mint a General Motors, a Walmart, az Exxon Mobil, a Ford már 2000-ben egytől egyig nagyobbak voltak, mint Lengyelország, Norvégia és Szaud-Arábia (!).

A mérleg nyelve tehát az ezredfordulón átbillent a gigacégek és pénzintézetek javára, s ez a helyzet azóta csak tovább fokozódott. Erre egy frissebb adatot egy 2017-es Oxfam-jelentésben találunk, mely szerint a kilencvenes évek elejétől számolva a világ gazdag embereinek felső egy százaléka többet keresett, mint az egész világ alsó 50 százaléka, illetve a világ tíz legnagyobb vállalata nagyobb bevétellel rendelkezik, mint a 180 legkevésbé tehető nemzet bevétele együttesen (!). Ezek kétségtelenül riasztó arányok, s a következményeket már jól láthatjuk. E cégek tulajdonosai, CEO-i (chief executive officers-ei, azaz vezérigazgatói) gyakorlatilag már kvázi-politikusoknak számítanak, akik például egyfajta világ feletti döntéshozói pozícióban lépnek fel olyan globalista, nemzetek feletti szervezetekben, mint a Világgazdasági Fórum vagy a Council of Foreign Affairs (Külkapcsolatok Tanácsa), Bilderberg Csoport és még sorolhatnánk.

A gigacégek, illetve a globális bankok és pénzintézetek alapvető célja, hogy az országok három legfontosabb alrendszerének, a piacnak, az államnak és a társadalomnak a nemzeti keretek közötti működésmódját átalakítsa, s egy szupranacionális világrend kereteibe ágyazza be, alávetve a globális piac célkitűzéseinek.

Ha ez idáig nem lett volna egyértelmű, akkor segítségünkre volt a 83 éves Klaus Schwab, a Világgazdasági Fórum megalapítója: tavaly, már jócskán a pandémia kellős közepette, májusban meghirdette a Great Reset-et, a Nagy Újrakezdés globális programját, melynek éppen az a lényege, hogy a gigacégek, az államok és a társadalmi szervezetek egy átfogó, nemzetek feletti komplex rendszerét kívánják létrehozni, melyben a gigacégek gyakorlatilag átveszik a kormányok, a nemzetállamok funkcióit és egyfajta világkormányzást hoznak létre. Különösen furcsa és korántsem megnyugtató, hogy Klaus Schwab ezt a programját éppen egy súlyos világválság kellős közepén hirdette meg, utalva arra, hogy a pandémia utáni újrakezdésről szólnak a gondolatai, ráadásul úgy, hogy a tavaly nyáron a témáról szerzőtársával együtt írt könyve már javában „bekalkulálja” a pandémia következményeit. Elképesztő gyors reakció ez egy, váratlanul és hirtelen a világra szakadt pandémiára, ami számomra roppant cinikus hozzáállásnak tűnik, hogy ennél messzebbre ne kalandozzon a fantáziám.

A Great Reset nem más, mint a szép új világ víziója. Jómagam úgy fogalmaznék, hogy ez az új vízió egyfajta „jóemberkedő” liberalizmus, amelynek során nagy hatalommal és vagyonnal rendelkező Nagyfiúk egyfajta humanizált, angolul úgynevezett woke (felébredt, felvilágosult) kapitalizmust akarnak létrehozni csupa jószándékkal, tele humanizmussal. Csakhogy van egy régi jó magyar mondás, ami tényleg szóról szóra ideillik: a pokolba vezető út is jószándékkal van kikövezve. Valóban, ezek a Nagyfiúk meg akarják szabni nekünk, hogy hogyan éljünk, s bávatag, „boldog”, cselekvés- és ellenállásképtelen, arctalan tömeggé próbálnak tenni bennünket, megfosztva minden hagyományos identitásunktól, mint haza, vallás, család, lokalitás, civil közösségek, múlt, történelem.

Ha a globális elit elérné a célját, akkor az a bolsevizmus és a náciizmus után ez a harmadik modern diktatúra lenne az elmúlt másfél évszázadban. Ha fogalmat kellene adni ennek az új diktatúrának, én leginkább kommunista liberalizmusnak nevezném.

Vízválasztó periódusban vagyunk tehát, az előttünk álló korszakban dőlhet el, hogy a globalista hálózatok végül átveszik-e a hatalmat a hagyományos nemzetállami intézmények és szervezetek felett.

Bátran mondjuk ki: ez már háború a nemzetek és a demokrácia ellen, amit nem fegyverekkel vívnak, hanem sokkal rafináltabb és alattomosabb, 21. századi eszközökkel.

Ezért mondható az, hogy amennyiben a nemzeti, konzervatív tábor meg akarja védeni a demokráciát és a nemzetet a 21. században, vállalnia kell a politikai háborút a globalista hálózatok világotalakító terveivel és törekvéseivel szemben. Tennie kell ezt saját önmérséklete, visszafogottsága és a harctól való ódzkodása ellenére is, tennie kell saját létmódjának megvédése és az utánunk jövő generációknak, saját gyermekeink és unokáink jövője érdekében. Ha kell, létre kell hoznunk a saját hálózatainkat, élnünk kell a nemzetállam még meglévő törvényes eszközeivel, a nyilvánosság előtt kell lelepleznünk a globalisták kulcsfiguráit és így tovább. Harcolnunk kell.

Még egyszer hangsúlyozzuk: ezek a globalista nagyfiúk nagy szándékkal meg akarják mondani nekünk, hogy hogyan éljünk a következő évszázadokban.

Nos, éppen ezt ne engedjük meg nekik. Mert mi pontosan tudjuk, hogyan szeretnénk élni.